

Ὁ Φασουλῆς συνομιλεῖ
 μετὰ τὴν κυρίαν Φασουλῆ.

— Λοιπόν, κυρία Φασουλῆ, ἀμέσως ἐτοιμάσου
 τὴν γέννησίν σου, ἐμένα, τὸ νόμμά σου.
 ὦρ, μὰ φάμ, κί' αἱ τελεταὶ πλακόνουν ὦρ ὦρ,
 ἄς προσφέρωμεν κί' ἐμεῖς ἑστὸν βασιλέα δῶρ,
 παγὴν, εὐπειθειαν καὶ σέβας ἑστὸ Παλάτι,
 μετισμούς, ποιήματα, νερό, ψωμί κί' ἀλάτι,
 πετεινοὺς, τρεῖς ὄρνιθες, ἓνα σφαγμένο βῶδι,
 ὡς δείγμα γονιμότητος ἓνα κομμένο ρόδι.
 ἄς προσφέρωμεν κί' ἐμεῖς τὰ πάντα εἰς τὸ Στέμμα,
 μὲν τὸν βραχίονα καὶ τὸ πολὺ μου αἷμα,
 σθένος μου, τὴν ρώμην μου, τὸ πνεῦμά μου, τὸν κόπον,
 καὶ τὴν γονιμότητα πρὸς βλάστησιν ἀνθρώπων.
 ἄς ὑμνήσωμεν κί' ἐμεῖς τὸν κραταῖόν μας θρόνον,
 ἔδοξαν καὶ τὴν εὐκλειαν εἰκοσιπέντε χρόνων,
 ἔκ' ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ ὑπέικομεν ἑστὸς νόμους
 ἀλλήλους τουφεκίζομεν καὶ σφάζομεν ἑστὸς δρόμους,
 καὶ συμμετέχομεν κί' ἐμεῖς τῶν δημοσίων
 καὶ κλέπτομεν τὸν γείτονα καὶ κάθε μας πλησίον,
 καὶ δὲν στερούμεθα ἐπιουσίου ἄρτου,
 καὶ βάζομεν συχνὰ τὸν κοῦκον τοῦ ἀντάρτου,
 καὶ νυμφευόμεθα ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ
 ἀπολαμβάνομεν ζωὴν μετὰ ἀγαθὰ μυρία,

διότ' ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ γενεβολῆ ὁ ἔρως
 καὶ εἰς τοὺς τοίχους τῆς βουλῆς οὐροῦμεν ἐλευθέρως.
 Σῆκω, κυρία Φασουλῆ, τοῦ κόσμου Ἀφροδίτη,
 κί' ἐτοίμασε τὰ λοῦσά σου, σφουγγάρισε τὸ σπῆτι,
 ξεσκόνισε, παρακαλῶ, καὶ ὅλα τὰ ντουλάπια,
 ἐτοίμασέ μου ἑσώβρακα καὶ παστρικά τσουράπια,
 βάλε εἰς τὸ μπαλκόνι μας καμμιά περικοκλάδα,
 ἀλλὰ καθάρισε καλὰ κί' ἐκείνη τὴν βελλάδα,
 ποῦ ὁ Σκουλούδης μοῦδωσε ποτὲ γενναιοδώρως
 καὶ κύτταξε μὴ πουθενὰ τὴν ἔφαγε ὁ σκόρος.

Η Φ. — Θὰ βάλῃς τὸ παράσημο;

Ο Φ. —

Βεβαίως θὰ τὸ βάλω.

Η Φ. — Κί' ἐγὼ θὰ ἔλθω, μὲν μὲν, ἑστὸ Παλατιοῦ τὸν μπά-
 [λο;

Ο Φ. — Καὶ μ' ἐρωτᾷς, ἀγάπη μου;... εἰς ὅλα δὲν θὰ λείψῃς
 καὶ φρόντισε τὰ μοῦτρα σου καλὰ νὰ πασσαλείψῃς
 καὶ πρόσεχε ἑστὸν βασιλεῖα ρεζίλη μὴ με κάνης...

Η Φ. — Θὰ συμμεθέξῃ τῆς πομπῆς λοιπὸν κί' ὁ Δεληγιάννης;

Ο Φ. — Βεβαίως κί' ὁ Θεόδωρος μετὰ ὅλο του τὸ κόμμα
 χάριν τῶν νέων ἐορτῶν θ' ἀλλάξῃ πλέον χρῶμα,
 κί' ὅλοι σ' αὐτὰς τὰς ἐορτὰς μετὰ χαρᾶς θὰ τρέξουν
 κί' ἐγκώμια καὶ στέφανα ἑστὸν βασιλεῖα θὰ πλέξουν,
 καὶ πᾶσα ἡ ἀσύντακτος καὶ ἡ συντεταγμένη,

καθώς και ὅλ' οἱ νηστικοὶ καὶ ὅλ' οἱ χορτασμένοι.
καὶ πάντες εἰς τ' Ἀνάκτορα θὰ ἔμβουν ἐλευθέρως....
Η Φ. — Ἄφου καὶ ὁ πρωτοκάθεδρος θὰ λάβῃ τώρα μέρος
ἐπιθυμῶ τῶν τελετῶν καὶ ἐγὼ νὰ συμμεθεζῶ
καὶ πρώτη καὶ καλλίτερη σὲ κάθε τι νὰ τρέξω,
καὶ μετὰ σοῦ φαρδῶ πλάτειά νὰ πέσω εἰς τὸ χῶμα
γὰ νὰ πατῇ ὁ βασιλεὺς καὶ εἰς τῶν δούτῶν τὸ σῶμα.
Ο Φ. — Ἐτοιμασίαις ἄρχισαν ἀπὸ παντοῦ μεγάλαις,
σιγύρισε τὸ σπῆτί μου, σφουγγάρισε τῆς σκάλαις,
καὶ βγάλε μου τὰ τρικαντὰ καὶ ὅλα τὰ φτερά μου
καὶ πάρε σὺ τὴ λύρα σου καὶ ἐγὼ τὸν ταμπουρᾶ μου
καὶ ἄς ἔλθῃ καὶ ὁ Περικλῆς μὲ δανεικὴ βελλάδα
νὰ πάμε εἰς τὸν βασιλεῖα νὰ κάνωμε καντάδα.

Η Φ. — Καὶ τί θὰ τραγουδήσωμε;

Ο Φ. — Τραγουδῶν εἰς τὸν βρόντο,
καὶ ἐγὼ τὸ πρῶτο θὰ κρατῶ καὶ ὁ Περικλῆς σεκόντο.
Θὰ τραγουδήσωμε πολλὰ καὶ ξένικα καὶ ἴδικά μου,
μὰ πάρε σὲ παρακαλῶ καὶ τὰ μπαστάρδικά μου
νὰ ἴδω καὶ τοῦτα τὰ πτωχὰ τὸ ἔθνικὸ Παλλάτι
μῆπως τὰ ἴδῃ καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ μὰς πετάξῃ κάτι.

Η Φ. — Γὰ τὸν Μεγαλειότατον ὅ,τι ἔμπορῶ θὰ κάμω
καὶ θὰ ντυθῶ πρὸς χάριν τοῦ σάν νύφη γὰ τὸ γάμο
καὶ θὰ φορέσω ἴστα μαλλιά Λουὶ κατὸρζ περούκες...

Ο Φ. — Ἄς σὲ τσιμπήσουν Πρίγκηπες, ἄς σὲ τσιμπήσουν
[Δούκες,

ἄς σὲ δαγκάσουν ἴστο λαϊκὸ καὶ ἄς σοῦ βγάλουν αἷμα,
ἐγὼ τὸ πᾶν ὑφίσταμαι ἄσμένως γὰ τὸ Στέμμα,
καὶ ἂν πάθῃς καὶ χειρότερα ἴστας τελετὰς ἀκόμη
σὲ βεβαιῶ, κυρία μου, πῶς δὲν θ' ἀνοίξω στόμα.

Μακράν μου ἡ ἐκδίκησις καὶ ἡ αἱματοχυσία
καὶ ἄς γενῶ ἴστον βασιλεῖα ἑσπερινὴ θυσία.

Σιγύρισε τὸ σπῆτί μου, σφουγγάρισε τῆς σκάλαις,
τὸ μαγεϊρῶ, τὸ πλουσταρῶ, καὶ τοῦ χοροῦ τῆς σάλαις,
καὶ τὴν εἰκόνα κρέμασε τοῦ Μεγαλειότατου,
μὰ κρέμασαι καὶ τὴν καλὴ βασιλίσσα κοντὰ του,
καὶ φύτεψε βασιλικὸ νὰ ἔβγῃ μαντζουράνα,
γιατὶ αὐτὸς μὰς ἔθρεψε μὲ τούρανοῦ τὸ μάνα,
γιατὶ μὲ τοῦτον τὰς χρυστὰς δὲν χάνομεν ἐλπίδας
καὶ οὐδὲ περὶ τῆς ἀῤριον δὲν ἔχομεν φροντίδας
καὶ λέγομεν «δοξάσωμεν τὴν εὐτυχὴ μου μοῖραν,
ὑπάρχει κύριος φερῶν τοῦ ἔθνους τὴν πορφύραν,
ἄρα κανεῖς τὰ κῶλά του ἴστον ψάθα δὲν θ' ἀφήσῃ
καὶ οὔτε εἶναι κίνδυνος τῆς πείνης νὰ ψορήσῃ.»

Η Φ. — Λοιπὸν πηγίνω, μὸν μαρι, τὰ πρέποντα νὰ κάμω.

Ο Φ. — Ἄν θέλῃς, εἴμι πρόθυμος καὶ ἐγὼ νὰ σὲ συνδράμω.

Η Φ. — Ὅχι, δὲν θέλω τίποτα καὶ κάνε τὴ δουλειά σου.

Ο Φ. — Νὰ μὴν ξεχάτῃς καταρῶ νὰ κάνῃς τὰ μαλλιά σου.

Η Φ. — Νὰ μείνῃς ἡτυχος γὰ αὐτὸ καὶ πάψε πρὸς τὴν γρίνια.

Ο Φ. — Ἐτοίμασε καὶ τὰ παιδιὰ καὶ βγάλε τους λουστρίνια.

Η Φ. — Νὰ μὴ σὲ μέλη καὶ γὰ αὐτὰ....

Ο Φ. — Καθ' ὅλα ἐτοιμάσου
καὶ τίμησε τὸ γένος του, ἐμένα τῶνομά σου,
ἀλλ' ὅμως εἰς τῶν τελετῶν τὰς τῶσας συγκινήσεις
μεγάλως σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ ἐγκυμονήτῃς,

Η Φ. — Καὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ, μὸν μαρι, καὶ ἀπαθῆς θὰ μείνω.

Ο Φ. — Καὶ τὴν εἰς τὸ ἔργον σου, κυρία μου, σ' ἀφίνω

καὶ πάω εἰς τὸν Περικλῆ, τὸν ἄλλο μπεργλιθάνα,
νὰ ἴδῃ καὶ αὐτὸς τί σκεπτεται ἴστας ἑορτὰς νὰ κάνῃ.

Η Φ. — Εἶπέ του νὰ ἐτοιμασθῇ μὲ ὅλα τὰ σωτὰ του.

Ο Φ. — Ζήτω τοῦ βασιλέως μου....

Η Φ. — Τοῦ Μεγαλειότατου.

Τεύχη Πανηγυρικὰ καὶ πολὺ σημαντικὰ.

Καὶ πρῶτον εἶναι τοῦ Ρωμηοῦ τὸ τεῦχος τὸ γνωστόν,
ἀλλὰ χωρὶς ἐξώφυλλον θὰ βγῇ χρωματιστόν,
διότι μοῦ ἐζήτησαν παραπολλὰ γὰ αὐτὸ
καὶ ἐμεῖς γὰ κουρουφέξαλα δὲν δίνομε λεπτὸ
καὶ οὔτε σκοπεύω ἴστας γιορταῖς νὰ χάσω ἓνα γρόσι,
ἀφου τὸ Στέμμα βέβαιον δὲν θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ
ἴστο τεῦχος τοῦτ' ὁ Φασουλῆς ντυμένος μὲ βελλάδα
στέκει ἐμπρὸς ἴστο Ἀνάκτορα καὶ κάνει πατινάδα,
καὶ γεγονότα γράφονται εἰκοσιπέντε χρόνων,
καὶ πρὸς τριάκοντα λεπτὰ θὰ τὸ πουλήσω μόνον.

Κατόπιν τούτου ἔρχεται τὸ τῆς Ἐφημερίδος,
θαυμάσιον, ἐξαιρετόν, μοναδικόν τὸ εἶδος,
μὲ ἐξώφυλλον χρωματιστόν καὶ περιχρυσωμένον,
ὑπὸ τῆς γλαφυρῆς χειρὸς τοῦ Λύτρα γεγραμμένον,
πλὴν κάλλος περισσύτερον εἰς τὸλον του προσθέτει
ὁ βασιλεὺς ζωγραφιστός εἰς ὅλα του τὰ ἔτη,
ἔχει καὶ ἴσθον τοῦ Παλαμᾶ πλουσίαν εἰς ἰδέας
καὶ ἐπιφανῶν λογίων μου διατριβὰς σπουδαίας.
Ἄντι μίθς ψωροδραχμῆς καὶ αὐτὸ θὰ πωληθῇ
καὶ τρέξετε νὰ πάρετε προτοῦ ἐξαντληθῇ.

Ἄμμ' τῆς Ἐοτίας;...μάτιχ μου!...αὐτὸ δὲ εἶναι καὶ εἶναι
μὲ χάσκον στόμα πρὸ αὐτοῦ θὰ μείνουν αἱ Ἀθηναί.
Τὶ ἐξώφυλλον χρωματιστὸ ὡς εἶδος τι κερφέ,
καὶ τόσαι ἰδιόχειροι σοφῶν ἐπιγραφῆ,
καὶ ὁ βασιλεὺς ζωγραφιστός μετὰ τῆς βασιλίσσης,
τοῦ διαδόχου τοῦ σεπτοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ἐπίσης,
καὶ τόση καλλιπέρις καὶ ποιήσις καὶ μέλος,
καὶ οὔνα, ντοῦε, ἀλλὰ τρέ, γιατὶ θὰ πάρῃ τέλος.
Ἄντι τριῶν ψωροδραχμῶν μονάχα θὰ πωληθῇ,
μὰ καὶ ὁκτὼ ἂν πουληθῇ τᾶξίζει, συμπολιταί.

Ἐκδίδεται καὶ Ζάππειον Γελοιογραφικόν
ὑπὸ Ναβάβ τοῦ θαυμαστοῦ, καὶ αὐτὸ μοναδικόν.
Καὶ τοῦτο εἰς τοῦ βασιλεῖα θὰ ἔβγῃ τὴ γιορτῆ,
μὲ ἀστεῖα, μὲ ποιήματα, μὲ κόκκινον χαρτί,
μὲ γελοιογραφήματα τὰ μάλιστα ποικίλα,
καὶ τόσα λογοπαίγνια, ὅπου θὰ γίνῃ νίχ.

Τὸ δὲ τῆς Ἀκροπόλεως ἐσχάτως ἐξεδόθη,
μὲ ἐξαιρετὸ κομψότητα καὶ αὐτὸ ἐξετυπώθη,
καὶ γέμει γλαφυρότητος καὶ βιβουνοῖς τῶσας
καὶ εἶναι πλουσιώτερον εἰς κρίσεις καὶ εἰς γνώσεις.
Ἄρισθῃ δὲ καὶ δι' αὐτὸ ἐν φράγκον ἡ τιμὴ
καὶ ἀπ' ὅλους ἀγοράζεται σάν χάσικον ψωμί.

